

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...)) pozwem z dnia 4. marca 2016 roku domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...)) kwoty 36.909,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23. września 2015 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 30. lipca 2015 r. strony zawarły umowę na mocy której powód zobowiązał się do udostępnienia tablic reklamowych promujących kampanię reklamową pozwanego oraz do druku plakatów, wyklejenia i utrzymywania ekspozycji w okresie 1 września- 15 września 2015 r. Strona powodowa podniosła, iż pozwany zgodnie z umową zobowiązany był do zapłaty wynagrodzenia w wysokości 36.909,84 zł, które nie zostało przez pozwanego uregulowane (pozew, k. 2-3).

W dniu 24. marca 2016 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 1233/16, k. 33). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 15. kwietnia 2016 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 39).

W dniu 28. kwietnia 2016 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Strona pozwana uzasadniając swoje stanowisko podniosła, iż pozwany nie wykazał, iż wykonał usługę zgodnie z warunkami umowy, za którą dochodzi zapłaty wynagrodzenia. Wskazała jednocześnie, iż przedłożona wraz z pozwem faktura VAT nie stanowi dowodu na powyższą okoliczność (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 40-41).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30. lipca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zleceniodawca) zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w W. (wykonawca) umowę nr (...) – o realizację kampanii reklamowej w okresie 1-15 września 2015 roku. Na podstawie powyższej umowy wykonawca zobowiązał się do udostępnienia nośników reklamowych: 37 sztuk typu BB, 6 sztuk typu ML, 4 sztuk typu SD oraz 18 sztuk typu SO. Na podstawie zawartej umowy wykonawca zobowiązał się również do druku, wyklejania i utrzymywania ekspozycji w powyższym okresie. Strony umowy uzgodniły wynagrodzenie za wykonanie umowy w wysokości 36.909,84 zł brutto, płatne przelewem, w terminie 7 dni od dnia wystawienia faktury VAT (ogólne warunki umów na realizację kampanii na nośnikach reklamowych grupy S., k. 14-16v., umowa nr (...), k. 17-18, lista kontraktowa, k. 19-20, specyfikacja techniczna, k. 21-25).

Przy zawarciu umowy zleceniodawca otrzymał dostęp do strony internetowej, na której dokonuje się wyboru lokalizacji nośników reklamowych oraz na której można śledzić usługę wyklejania nośników reklamowych (zeznania świadka A. P., k. 138-139).

Plakaty reklamowe spółki (...) zostały umieszczone na nośnikach reklamowych, zgodnie z listą kontraktową. Zleceniodawca otrzymał raport zdjęciowy wykonania umowy i nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń (karta opisowa nośnika, k. 59-124, zeznania świadka A. P., k. 138-139).

W dniu 15. września 2015 r. spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 36.909.84 zł tytułem ekspozycji w I połowie września 2015, z terminem płatności do dnia 22. września 2015 r. (faktura VAT, k. 26).

W dniu 12. listopada 2015 r. pracownik spółki (...), zwrócił się do spółki (...) z prośbą o udzielenie informacji, kiedy zostanie uregulowana należność wynikająca z faktury VAT nr (...), obejmująca wynagrodzenie za „(...) kampanię”. W odpowiedzi na powyższe pismo, zleceniodawca wyjaśnił, iż opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia spowodowane jest

zwłoką sponsora, wobec czego zwrócił się z prośbą o odroczenie terminu płatności do dnia 20 grudnia 2015 r. W dniu 7. stycznia 2016 r. pracownik spółki (...) poinformował spółkę (...), iż nadal nie odnotowano wpłaty zaległości. W odpowiedzi na powyższe pismo, spółka (...) zwróciła się z prośbą o kolejne odroczenie płatności faktury VAT. Spółka (...) odmówiła odroczenia terminu płatności o kolejny okres, jednocześnie proponując rozłożenie spłaty zaległości na raty (korespondencja e-mail, k. 126-129, zeznania świadka A. P., k. 138-139).

Pismem z dnia 8. stycznia 2016 r. spółka (...) wezwała spółkę (...) do zapłaty kwoty 36.909,84 zł, w terminie 5 dni od dnia otrzymania wezwania (wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania, k. 27).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów załączonych do pozwu, uwierzytelnionych przez pełnomocnika powoda w trybie przewidzianym w przepisie art. 129 § 2 k.p.c. oraz wydruków raportu zdjęciowego wyklejania nośników i korespondencji e-mail, załączonych do pisma procesowego powoda z dnia 10. czerwca 2016 r. Powołane przez powoda odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Okoliczności związane z wykonaniem umowy przez powoda oraz brakiem zastrzeżeń co do świadczonych przez niego usług Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka A. P., będącej pracownikiem powoda wyznaczonym do kontaktu z pozwanym celem realizacji umowy. Zeznaniami tym Sąd dał wiarę w całości, gdyż były one spójne, logiczne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym w szczególności w raporcie zdjęciowym oraz korespondencji e-mail prowadzonej z pozwanym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy z dnia 30. lipca 2015 roku – o realizację kampanii reklamowej pozwanego. Przedmiotem wskazanej umowy było udostępnienie przez powoda powierzchni 65 sztuk tablic reklamowych, druk i wyklejenie plakatów reklamowych oraz utrzymywanie ekspozycji w okresie od 1 do 15 września 2015 r. W ocenie Sądu, zawarta przez strony umowa ma charakter umowy o świadczenie usług. W myśl art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Stosownie zaś do treści art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Przechodząc do oceny żądania należy wskazać, iż w rozpatrywanej sprawie bezspornym był fakt zawarcia umowy pomiędzy stronami oraz jej treść. Pozwana podniosła natomiast, że powód nie wykazał wykonania umowy, za którą domaga się zapłaty wynagrodzenia.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy i wysokości dochodzonego roszczenia, natomiast pozwany winien udowodnić okoliczność braku zasadności dochodzonego roszczenia, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu powód sprostował ciężaczemu na nim obowiązkowi wykazania, że wykonał umowę zawartą z pozwanym. Powód udowodnił bowiem okoliczności, z których swoje roszczenie wywodzi. Jak już zostało wskazane, poza sporem był sam fakt zawarcia umowy, o treści załączonej przez powoda do pozwu. Zostały w niej wyraźnie wskazane obowiązki zarówno powoda, jako wykonawcy, jak i pozwanego, jako zleceniodawcy. Ponadto okoliczność wykonania umowy przez powoda wynika z przedłożonych przez niego dokumentów w postaci faktur VAT. Oczywistym jest, że wystawienie faktury VAT nie świadczy jeszcze, że umowa została przez powoda wykonana. Wymaga zaznaczenia bowiem, że faktura VAT jako dokument prywatny nie korzysta z domniemań zawartych w art. 244 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi jedynie dowód na to, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Moc dowodowa takiego dokumentu zależy więc od wszechstronnego rozważenia i swobodnej oceny dowodów. Podkreślenia jednak wymaga, że strona powodowa

nie ograniczyła się tylko do przedłożenia dokumentów załączonych do pozwu, w tym faktur VAT. Powód bowiem w związku z kwestionowaniem przez pozwaną podstawy dochodzonego roszczenia podjął dodatkową inicjatywę dowodową poprzez złożenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka oraz dokumentów załączonych do odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, celem wykazania okoliczności istnienia zobowiązania. Sąd ten wnioski dowodowe uwzględnił, gdyż został on zgłoszony na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Strona powodowa wraz z odpowiedzią na sprzeciw od nakazu zapłaty przedłożyła do akt sprawy wydruki z systemu (...) przedstawiające zdjęcia wraz z opisem lokalizacji tych nośników reklamowych, które pokrywają się z lokalizacjami nośników wybranymi przez pozwanego, które zostały wymienione na liście kontraktowej, stanowiącej załącznik do umowy. Okoliczność wykonania umowy wynika ponadto z zeznań świadka A. P., która była odpowiedzialna za kontakt z pozwanym celem realizacji umowy. Świadek zeznał, iż umowa została wykonana w terminie, zgodnie z umową, natomiast pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jakości świadczonych przez powoda usług. Ponadto świadek zeznał, iż pozwany otrzymał raport zdjęciowy z wykonanej usługi oraz posiadał dostęp do strony internetowej, która wyposażona jest w funkcję podglądu usługi wyklejania plakatów. Zatem strona pozwana mogła na bieżąco sprowadzać przebieg wykonania usługi oraz zgłaszać ewentualne zastrzeżenia. Wskazać należy iż z treści art. 7 ust. 5 Ogólnych warunków umów na realizację kampanii na nośnikach reklamowych grupy S. wynika, iż wszelkie reklamacje, w tym w zakresie usterek Nośników Reklamowych oraz Reklam, powinny być zgłaszane niezwłocznie od chwili powzięcia wiadomości o okoliczności dającej podstawę do złożenia reklamacji, przy czym nie później niż w terminie 7 dni po upływie okresu rozliczeniowego kampanii. W przypadku niedotrzymania powyższych terminów, reklamacja nie będzie podlegała rozpatrzeniu. Powyższe świadczy o tym, że strona pozwana miała świadomość i akceptowała konieczność dokonania kontroli realizowania umowy przez powoda oraz fakt niezwłocznego zawiadamiania powodowej spółki o dostrzeżonych nieprawidłowościach. Pozwany natomiast takich działań nie podejmował.

W ocenie Sądu, powód zatem sprostął ciężącemu na nim obowiązki i wykazał wykonanie umowy, na podstawie której dochodzi zapłaty wynagrodzenia.

Ponadto, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności korespondencji e-mail prowadzonej przez pozwanego z pracownikiem powoda – A. P., w której pozwany zobowiązał się do uregulowania należności oraz zwracał się do powoda z wnioskiem o odroczenie terminu płatności, uznać należy, że pozwany dokonał uznania niewłaściwego roszczenia powoda. Charakter prawny tego rodzaju oświadczeń, należy w doktrynie i judykaturze do najbardziej spornych zagadnień. Uznanie niewłaściwe stanowiąc *sui generis* oświadczenie wiedzy, zawiera także pewne elementy oświadczenia woli. Oświadczeniu wiedzy nie musi towarzyszyć ani zamiar, ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych. Uznanie niewłaściwe przypomina zatem instytucję prawa postępowania cywilnego, a mianowicie - przyznanie faktu. O ile jednak treścią tego ostatniego byłby sam fakt bycia dłużnikiem, o tyle przy uznaniu niewłaściwym chodzi o wyraz świadomości samego zobowiązanego. Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik przez swoje zachowanie zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.), na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika, w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów. Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. W toku postępowania pozwany nie podważył prawdziwości korespondencji mailowej prowadzonej z pracownikiem powoda. Jest niewątpliwe, że złożenie deklaracji o zapłacie zadłużenia oraz zwrócenie się do powoda z prośbą o odroczenie terminu płatności, można traktować jako przykład tzw. uznania niewłaściwego, rozumianego jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu.

Należy mieć na uwadze, że uznanie roszczenia nie ma charakteru konstytutywnego, ale przenosi ciężar dowodu. Mając na względzie treść art. 6 k.c. to na pozwanym spoczywał ciężar dowodu wykazania okoliczności, że zobowiązanie nie powstało. Pozwana okoliczności takiej nie wykazała natomiast żadnym środkiem dowodowym. Samo zaś twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być

udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Strona pozwana nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii, ograniczając się wyłącznie do stwierdzenia w sprzeciwie od nakazu zapłaty, braku wykazania okoliczności wykonania umowy przez powoda. Samo gołosłowne zaprzeczenie twierdzeniom pozwu nie mogło natomiast doprowadzić do oddalenia powództwa. W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. i art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w łącznej wysokości 36.909,84 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której powódka domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od pozwanej składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 4.800,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 1.846,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.